

200 000 Kr. af det ved den i § 61 i Lov Nr. 286 af 30. Juni 1922 om Folkekirkens Lønningsvæsen udenfor København og Frederiksberg m. m. anordnede Kirkeskat indkommende Beløb“. Tanken i denne noget indviklede Anmærkning er den, at den samlede Kirkeskat skal yde Bidrag til Restaurering af Kirker. Jeg tror, det trænger til en nøjere Overvejelse, om det nu er rigtigt at godkende denne Anmærkning. Sagen er nemlig den, at herved sammenblandes to Ting: Lønningsvæsenets Opgaver og Penge til Restaurering af Kirker. Jeg tror ikke, det er Lovens Mening, og jeg tror heller ikke, det er heldigt at gaa den Vej, for til Restaurering af Kirker, i alt Fald, til en Del af dem, medgaar der ganske overordentlig store Beløb.

Jeg skal nævne som Eksempel her fra Finanslovene, at Restaureringen af St. Catharinæ Kirke i Ribe har taget et Beløb paa 1 087 000 Kr., og at Restaureringen af Løgum Kirke og Kloster har taget et Beløb paa i alt 150 000 Kr., og jeg kunde let nævne en hel Del flere Kirker, til hvis Restaurering der er medgaaet store Beløb. Det er ikke Kirkeskattens Opgave at restaurere saadanne Kirker, som jeg her har nævnt, thi disse Kirker er ganske vist Kirkehuse og Menighedshuse, som er i Brug, men de er tillige Folkemindesmærker fra Middelalderen, som hele Folket har Interesse i at faa holdt ved lige og faa opbevaret. Det er derfor naturligt, at Staten paatager sig Udgiften ved Restaureringen, i alt Fald af de Kirker, hvortil der vil medgaa overordentlig betydelige Beløb. Det er ikke blot i Byerne, at der findes saadanne Kirkebygninger, det gør der ogsaa ude paa Landet. De saakaldte Rundkirker og flere andre ejendommelige Kirker har virkelig slugt ikke saa smaa Beløb. Jeg tror, det vilde være farligt at lægge disse Udgifter over paa Kirkeskatten, som derved vilde vokse til at blive en alt for stor Byrde for Kirkens Medlemmer, og dette kunde ogsaa, hvis der kom en Bevægelse op imod Kirken, benyttes som et Agitationsmiddel paa en mindre heldig Maade.

Jeg vil derfor forbeholde mig at deltage i en Forhandling, som gaar ud paa, at Kirkeskattens væsentligste Opgave er Lønningsforholdene for dem, der tjener i den danske Folkekirke, og i alt Fald ikke at yde Bidrag til Restaureringen af store Kirkebygninger, som tillige er Mindesmærker fra vort Lands Middelalder.

Jeg skal gøre et Par Bemærkninger om en Sag, der har været meget omtalt i Bladene, Sagen mellem den højtærede

Kirkeminister og Pastor Falk Rønne ved Kristkirken. Denne Sag har to Sider, og den, der er stærkest fremme i Kirkeministerens Redegørelse, hvor der omtales de 3 Punkter, som „Social-Demokraten“, Regeringens Organ, har fremført, er jo uльдstændig oplyst, saa der kan enhver danne sig sin Mening. Jeg kan ikke se rettere end, at Pastor Falk Rønne i alt væsentligt ikke har gjort noget, der fortjener en Omtale som den, der er blevet ham til Del. Det, der er bebrejdet ham, og det, som en tidligere Kirkeminister har givet Udtryk i en Beklagelse eller i en Misbilligelse, er jo, at han har oppebaaret et Beløb, som han formentlig ikke skulde have oppebaaret, og som han, da han blev gjort opmærksom derpaa, var rede til at tilbagebetale, men som Ministeriet ikke havde krævet tilbagebetalt. Dette skal jeg imidlertid lade staa ved sit Værd. Reelt set tror jeg ikke, det er ret meget værd.

Derimod vil jeg gerne gøre opmærksom paa, at en Omtale som den, Regeringsbladet har brugt — og jeg kan ikke godt tænke mig, at Bladet har gjort det uden at have sat sig i Forbindelse med den højtærede Kirkeminister —, svækker denne Mands Virksomhed i Sognet, hvor det nævnte Blad aabenbart har en betydelig Udbredelse. Og dette beklager jeg, for der kan være Vanskeligheder nok for en Præst i et Sogn som det, her er Tale om, saa man behøver ikke at forøge disse Vanskeligheder. Det følger ogsaa af sig selv, at en saadan Omtale kan have personlige Indvirkninger, som kan svække Præstens Virksomhed for den Kirke, han er sat til at tjene.

Dertil kommer imidlertid, at den Afslutning, den højtærede Kirkeminister har givet denne Sag, synes mig at forøge de Vanskeligheder, som selve Angrebene har øvet, idet der bliver sagt i Ministerens Redegørelse, at efter at disse Oplysninger er fremkommet, finder Ministeriet ingen Anledning til at foretage videre i Sagen. Efter sædvanlig Sprogbrug, ogsaa i Embedsskrivelser, tror jeg, at dette af uvildige Mennesker maa læses saaledes, at Pastor Falk Rønne ikke har gjort noget, som Ministeriet finder Anledning til at paatale. Men saa kommer der en Rettelse, og den fremkommer i det Blad, som har været det ledende i alle Angrebene. Denne Rettelse gaar ud paa, at Ministeriets Udtalelse skal forstaas saaledes, at der i Henhold til det oplyste savnes Grundlag for en retslig Aktion mod „Social-Demokraten“, hvis Kritik maa siges at have været berettiget.

Det er jo ganske vist en noget anden